

for alle borgere på lige vilkår. Det er simpelt hen det mest solidariske. De områder, som vi koncentrerer os inden for, det er børnene, det er de gamle, det er sundheden, og det er uddannelsen.

Derfor skal velfærdsydelseerne finansieres via skattesystemet, sådan at de bredeste skuldre bærer de tungeste læs. Nogle kalder lidt nedladende de skattefinansierede ydelser for gratis-ydelser. De synes, der er for mange af dem.

Gratisydelser er det jo ikke, for alle borgere betaler via skatten til den finansiering, der finder sted, og derfor er det selvfølgelig også noget pjat at tale om, at det har vi ikke råd til, et argument, der ofte bruges bl.a. for indførelse af brugerbetaling, for hvis der er tale om ydelser, der er brug for, så skal de jo under alle omstændigheder betales. Så en flytning af betalingen fra kollektivet til individet er samlet ingen besparelse, det er bare usolidarisk.

Lige så stille er brugerbetalingen vokset, sygesikringen er et af de områder, hvor tilskuddene er forringet. Særlig slemt bliver det, når de nye medicinregler træder i kraft den 1. marts. Ved små nyk er procenttilskuddet faldet over nogle gange, nu fratages tilskuddet helt til de første 500 kr.s forbrug. Det lyder ikke af så meget, men jeg kan sagtens forestille mig situationer, hvor det betyder, at der er en, der undlader at tage en lægeordineret medicin, f.eks. kan det være hårdt for en enlig forsøger med en lavindkomst at finde de 200-300 kr. til antibiotika til et sygt barn.

Måske en uoverstigelig udgift sidst på måneden. Hvis man køber medicinen, ja, så er der ikke penge til mad.

Det er sikkert en udbredt forestilling, at de mindst bemidlede jo bare får hjælp via sociallovene, men sådan en automatik eksisterer ikke. Reglerne for personlige tillæg til pensionister er vidt forskellige ud over landet, og f.eks. i København er der forslag om slet ikke at yde medicinhjælp til de første 500 kr.

Også medicinhjælp til kontanthjælpsmodtagere administreres vidt forskelligt, og for øvrigt er det tåbeligt, hvis de i forvejen små ressourcer til personale på landets pensions- og bistandskontorer skulle bruge alt for meget øget arbejdstid til at vurdere ansøgninger om småbeløb i stedet for at koncentrere sig om kerneområderne: at forebygge og løse de sociale problemer.

Der er også flere herinde, der mener, at det er en god idé at indføre brugerbetaling for varig

hjemmehjælp eller afskaffe børnefamilieydelsen til de rige. Det er en holdning, som vi ikke har haft megen diskussion om i dag, men det er i hvert fald en holdning, som Enhedslisten ikke deler. Vi kan simpelt hen ikke forstå, hvorfor det kun er de rige, der har brug for hjemmehjælp, eller de rige, der har børn, der skal betale mere.

Vi er glade for, at CD har taget emnet op i Folketinget, og vi kan godt stemme for forslaget til vedtagelse, selv om vi godt kunne have ønsket, at man i højere grad i sådan en udtalelse også forholdt sig til den periode, der er forløbet, og den udvikling, der er foregået, det, som også indgik i CD's egen ordførertale.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Ligesom tidligere ordførere vil jeg også rose CD for at have rejst denne debat, som vi i Kristeligt Folkeparti synes er væsentlig, en debat, som vi mener fortsat bør finde sted.

Jeg vil dele brugerbetaling for gratisydelser op i tre punkter. Det ene vil jeg kalde kerneydelser, som bør være gratis. Som eksempler kunne jeg nævne uddannelse og frit hospitalsophold.

Så er der en række områder, hvor vi finder det naturligt med en delvis brugerbetaling. Så kan man drøfte, hvor høj den brugerbetaling skal være, f.eks. for børnepasning. Der vil vi være modstandere af, at en institutionsplads er helt gratis. Vi synes, det er rigtigt, at prisen her stiger, og vi er tilhængere af, at der bliver alternative valgmuligheder, og så må vi finde ud af niveauet for, hvad man skal betale for at få sit barn passet, eller hvilke beløb familien må have stillet til rådighed, hvis den vælger en alternativ pasningsmulighed.

Vi finder også, det er naturligt, at når vi har mulighed for at danne frie skoler, man kunne sige alternative skoler til den offentligt finansierede skole, yder man selv en vis betaling, og så kan vi igen drøfte, hvor meget man der skal yde, men der skal være betydelige offentlige tilskud, ellers vil muligheden for at danne en privat skole blive illusorisk. Hvis man ikke selv skal yde noget som helst, kan det »blive for let« at danne en alternativ skole. Jeg tror, det er sundt, at man her må yde noget og på den måde også præstere et medengagement.

Sådan kunne jeg give en række eksempler. Jeg mener, jeg med disse to eksempler har givet typer på, hvor staten må finansiere, men hvor det er godt for den enkelte borger at yde noget.